

Arrest

nr. 157 255 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 21 mei 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoekers beroep tegen die beslissing

werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 18.305 van 3 november 2008. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

1.2. Uit de bestreden beslissing d.d. 24 juni 2015 blijkt dat verzoeker in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag de vluchtelingenstatus- en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw worden geweigerd omdat de nieuwe elementen die hij aanbrengt in het kader van onderhavige asielaanvraag, waarbij hij zich, zo wordt vastgesteld, baseert op dezelfde feiten als die aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag, niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn initieel asielrelaas te herstellen, doch integendeel, aldus de commissaris-generaal die stelt dat de oprechtheid van zijn relaas door die nieuwe elementen nog verder wordt ondermijnd. De commissaris-generaal wijst dienaangaande o.a. op de vaststelling dat verzoeker ongeveer nog een tweetal jaar wachtte alvorens de kopie van een arrestatiebevel d.d. 2 juli 2013 als element in het kader van een tweede asielaanvraag op te werpen, hij hoegenaamd niet kan zeggen wat de stand van zaken is in de rechtszaak die tegen zijn persoon zou worden gevoerd, hij nagelaten heeft om een advocaat in te schakelen om zijn belangen in die rechtszaak te behartigen en van het verloop ervan op de hoogte te worden gehouden, het allerminst duidelijk is hoe het komt dat hij een kopie van het arrestatiebevel in handen heeft gekregen, aangezien dit blijkens de inhoud ervan voor de politie en de gerechtelijke autoriteiten was bestemd, en hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het verkrijgen van dit document, en hij op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de moord op zijn nichtje(s) en hij hiervoor geen afdoende verklaring biedt. Voorts wordt geoordeeld dat er actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De (overige) door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van een van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoekers huidige uitleg hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord te hebben gesproken omdat hij er geen bewijzen van had, biedt, net als zijn allerminst ernstige verklaring aan de commissaris-generaal dat hij dit element tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken misschien was vergeten te vermelden, geen verklaring of rechtvaardiging voor het op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld laten van de moord op zijn twee nichtjes, een zekere G. en een zekere S. Dit nalaten dit te vermelden klemmt des te meer nu hun dood volgens verzoeker rechtstreeks gelinkt zou zijn aan zijn problemen, en dus een essentieel element in het kader van zijn asielrelaas uitmaakt. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die aan de basis liggen van of rechtstreeks betrekking hebben op zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De vaststelling dat verzoeker de moord op zijn nichtje(s) op de Dienst Vreemdelingenzaken volledig onvermeld liet, waarvoor hij geen afdoende verklaring biedt, zet de geloofwaardigheid van zijn relaas ernstig op de helling.

Verzoekers huidige stelling dat "omwille van de problemen die zijn naaste familieleden ervaren ten gevolge van verzoeker (...) kunnen verzoekers familieleden zich ook niet tot de Iraakse autoriteiten wende teneinde zich te informeren" valt moeilijk te rijmen met en in overeenstemming te brengen met zijn verklaring dat zijn zus de door hem neergelegde kopie van het arrestatiebevel d.d. 2 juli 2013 in de rechtbank van Bagdad Al Rasafah zou hebben ontvangen, waarna ze dit stuk naar hem doorstuurde.

Verzoeker legde omtrent het ontvangen door zijn zus van de kopie van voornoemd arrestatiebevel bovendien tegenstrijdige verklaringen af tijdens zijn opeenvolgende gehoren. Hij wijt dit in zijn verzoekschrift aan mentale gezondheidsproblemen en het feit dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verward was. Uit de door hem neergelegde medische attesten blijkt echter niet

dat zijn psychisch-medische toestand van die aard is dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Wat het neergelegde arrestatiebevel d.d. 2 juli 2013 betreft, benadrukt de Raad dat het niet om een origineel, doch slechts om een kopie ervan gaat. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit informatie vervat in het administratief dossier blijkt overigens dat alle documenten in Irak op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, zowel binnen als buiten Irak.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.3. Wat betreft de situatie in Zuid-Irak, en meer bepaald verzoekers provincie van herkomst Kerbala, in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de informatie vervat in het administratief dossier omtrent de (veiligheids)situatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 dateert. Deze informatie bevat aldus geen beschrijving van de huidige (veiligheids)situatie in het Zuiden van Irak, noch van de stand van het conflict en de (recente) opmars van IS in Irak, waardoor het voor de Raad onmogelijk is om zich op basis van die informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Irak mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in Kerbala, en meer algemeen Zuid-Irak.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij op 5 oktober 2015 een aanvullende nota en een actuele COI Focus *Iraq, The Security Situation in South Iraq* van 29 mei 2015, heeft ingediend. Verzoekende partij bevestigt dat zij de aanvullende nota met actuele informatie heeft ontvangen.

De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking dienaangaande en stelt de partijen daarvan in kennis.

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 september 2015, stelt verzoekende partij dat zij bij haar standpunt blijft.

4.2. Verwerende partij repliceert dat de eerdere analyse van de veiligheidstoestand onveranderd is en stelt zij dat IS geen voet aan wal krijgt in Zuid-Irak zoals blijkt uit de actuele informatie.

4.3.1. Daar verzoekende partij louter stelt bij haar standpunt te blijven, stelt de Raad vast dat zij in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond, met name dat het relaas ongeloofwaardig is en als dusdanig geen aanleiding kan geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Derhalve wordt hieraan geen afbreuk gedaan.

4.3.2. Wat betreft de actuele situatie in Irak en de dreiging van IS, stelt de Raad samen met verwerende partij vast dat er actueel geen sprake is van een opmars van IS in Zuid-Irak.

De actuele COI Focus *Iraq, The Security Situation in South Iraq* van 29 mei 2015 bevestigt de eerdere analyse van het CGVS, met name dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert, hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De negen zuidelijke provincies van Irak zijn nog steeds niet rechtstreeks verwikkeld geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, dit evenwel met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door IS gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld. In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar verzoekende partij afkomstig is.

Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Kerbala te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de periode 2013-2014 in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten werd gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die de informatie van de commissaris-generaal in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen foutief zijn.

Gelet op de inhoud van voornoemde COI Focus treedt de Raad de verwerende partij derhalve bij waar deze in haar aanvullende nota van 5 oktober 2015 stelt dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Irak.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS